

El compositor valencià més internacional viu l'èxit

Andrés Valero: 'La música es una mena de religió, visc per ella i per a ella'

Andrés, al seu estudi de Silla (peu de foto)

Sumit en un caos de partitures i discos, causat per una mudança propera, treballa Andrés Valero a l'estudi de la seua casa familiar. L'ambient de tranquil·litat amb fum de cigarret i l'ordinador encés es conjuga amb la falta de música clàssica contemporània, la seua. La mirada es camufla baix les ulleres, però ho diu tot amb les paraules.

Aquest dissabte es despedix de la Orquestra de Mislata, després d'aconseguir l'últim gran èxit amb el concert de Barón Rojo i la Simfònica sota la seua batuta. Andrés, vol continuar treballant en els encàrrecs i finalitzar el doctorat, aixó si, sense abandonar el treball que tant l'apassiona: ensenyar composició. "Done classes de composició al Conservatori Superior de Valencia, es lo que més m'agrada de ser music. Tinc alumnes brillants i crec que arribaran molt lluny".

Al currículum oficial del director i compositor valencià més internacional figuren 72 obres i, a pesar de ser tan jove, ens assegura que lo del catàleg es molt relatiu: "Tinc obres com l'Opus 31 en les que he fet fins l'Opus 31-D, tot i aixó figura com una sola composició. També en tinc algunes molt específiques que no estan recollides a la llista però que són tant o més importants que altres, com l'Imne de Silla". A aquest poble de

l'horta va nàixer Andrés fa 36 anys. La seua família duia la música en la sang, i diu que el seu germà va ser la seua primera referència, tant en el món musical com en la vida. Amb una rotunditat impactant no vol arriscar-se a elegir entre l'instrument que marcà la seua infància, la trompeta, i el que l'acompanya en cada moment de creació, el piano: "No podria elegir, només puc dir que la trompeta fa quasi deu anys que no la toque i he perdut l'agilitat, els moviments dels dits al piano són més difícils d'oblidar".

Feia unes hores acabava de rebre a l'estudi el disc de l'obra que va compondre fa uns mesos per al circuit valencià de Formula1, i ara sent que es l'hora de dedicar una mica més de temps a la infància dels seus fills, però tampoc vol renunciar a tots els gustos de ser music: "Vaig a continuar en la Banda Primitiva de Llíria per que es un monstre. Dirigir una part d'una banda tan important te lleva molt de temps, però es apassionant". Assegura que el premi Villa de l'Ajuntament de Madrid és uns dels més especials que ha rebut i considera la 'Simfonia nº3' com la seua obra estrela, entre altres coses per que està dedicada als malalts d'Alzheimer, especialment, a sa mare que va morir d'aixó molt jove.

Els focs artificials que acompanyaren la Simfonia de Plata d'Altea, il·luminen també la seua vida. Andrés viu per la música i per a la música, la defineix com una religió i és el seu major premi: "poder dedicar-me a la meua passió".

Cristina Sánchez, EL PUNT, novembre 2008